

De gestoorde schooltijd

DOOR

P. DE ZEEUW J. Gzn.

Het was héél stil in de school.

Zending Zeisberger vertelde en de kleine Roodhuidenkinderen luisterden aandachtig.

Straks toen de school begon had de zending gebeden en aan den Heere gevraagd of Hij hen helpen wilde bij hun arbeid, hen wilde bewaren voor de zonde en ook voor allerlei leed en ongeval.

Eerbiedig hadden de kleine Roodhuidjes de handen gevouwen en met den zending mee gebeden tot den Heere, dien zij nu kenden en liefhadden.

Na het gebed vertelde de zending uit den Bijbel. Hij sprak over den Heere Jezus en verhaalde hoe lief de Heiland kinderen had.

De kleinen luisterden met open mond.

Zending Zeisberger kon toch zoo mooi vertellen. En de kinderen hielden zooveel van den goeden man. Ze wisten het wel, dat hij zulk een groote reis had gemaakt, om aan de Indianen het Evangelie te verkondigen.

Ze hadden het hun ouders wel hooren vertellen hoe Zeisberger pas vier-en-twintig jaar oud was, toen hij voor het eerst onder de Indianen kwam. Op de reis daarheen had hij al een ongeluk gehad. Men had hem als landverrader gegrepen en in de gevangenis gezet. Na eenige weken opgesloten te hebben gezeten kwam zijn onschuld aan het licht en werd hij weer op vrije voeten gesteld.

Toen reisde hij aanstonds naar de Roodhuiden en begon hun het Evangelie te verkondigen.

Maar och, dat viel hem bitter tegen.

De meesten wilden niets van zijn God weten en verklaarden dat zij liever den „Grooten Geest” dienden.

Gelukkig waren er enkelen, die wel naar hem luisterden.

Zij hoorden gaarne wat hij hun van den Heiland vertelde.

Zeisberger bouwde toen een eenvoudig houten schooltje en verzocht aan de ouders hun kinderen daar heen te willen zenden.

Nu dat deden sommigen trouw en de kinderen gingen al heel spoedig graag bij den zendeling ter school. Ze hielden heel veel van hem, want hij was een goed man en hij kon heel mooi vertellen.

O, als de zendeling vertelde, dan was het heel stil in de school; men kon dan wel een speld hooren vallen.

Het is héél stil in de school, want de zendeling is nu aan het vertellen.

Plotseling wordt er een groot rumoer vernomen. De kinderen schrikken er toch van, ze zaten ook zoo stil te luisteren en nu eensklaps dat leven.

Doch de zendeling stelde hen gerust. Het gebeurde wel vaker, dat er een groot lawaai werd gehoord, doch na een poos bedaarde het dan gewoonlijk wel weer.

Doch nu werd het rumoer voortdurend grooter. En men kon duidelijk hooren dat het lawaai dichterbij kwam.

Onwillekeurig schikten de kinderen wat dicht naar elkan- der toe. De angst stond op hun gelaat te lezen.

Daar wordt er eensklaps geweldig op de deur gebonsd en in het volgende oogenblik springt zij open.

Een groote bende gewapende Roodhuiden staat voor de deur en ze verdringen elkander, om binnen te komen.

De kinderen gillen het uit van angst; zij verlaten ijlings de lage bankjes, waarop zij gezeten waren en vluchten achter den lessenaar van den zendeling.

Ook de zendeling heeft een oogenblik. En geen wonder!

De mannen daar voor hem zien er verschrikkelijk uit. Eén heeft een lans, een tomahawk, en een bijl in de hand, anderen dreigen met scherpe messen, en een derde heeft zelfs den kop van een buffel op zijn hoofd gezet om den zendeling schrik aan te jagen.

Huilend en tierend dringt de bende het vredige school- lokaal binnen.

Zendeling Zeisberger begrijpt, dat het op zijn leven is gemunt.

Huilend en tierend dringt de bende het vredige schoollokaal binnen.

Deze Roodhuiden willen van het Evangelie niets weten en zij zijn kwaad, omdat anderen wel naar de woorden van den zendeling hebben geluisterd. Daarom willen zij hem doden.

Zeisberger heeft nu gelukkig zijn kalmte weer terug.

In stilte heeft hij een gebed opgezonden tot den Heere en hij gelooft vast, dat de Heere hem wel redden zal, en hem wijsheid zal schenken, om hen toe te spreken.

„Mannen!” zoo zegt hij, „ik weet, dat gij dappere Roodhuiden zijt!”

Dat vinden zij schoone woorden; o, zij worden zoo gaarne geprezen en een oogenblik vergeten zij hun boos plan, om te luisteren naar wat de zendeling verder zeggen zal.

„Ik weet ook,” zegt Zeisberger, „dat gij reeds vele vijanden hebt verslagen, vijanden, die veel sterker en machtiger waren dan gij. Maar omdat gij zulke dappere mannen zijt, kan ik niet begrijpen, dat gij met zulk een groot aantal en met zoo-veel scherpe wapens, wilt strijden tegen één man zonder wapens en tegen enkele weerlooze kinderen. Vindt gij ook niet, dat dappere mannen, als gij zijt, dat niet moesten doen?”

De mannen kijken elkaar een oogenblik aan. Zulke woorden hadden zij in 't geheel niet verwacht. Maar de zendeling heeft gelijk, groot gelijk ook, denken zij bij zich zelve.

De aanvoerder is het geheel met Zeisberger eens.

„Mannen!”, zegt hij, „de zendeling heeft gelijk; het is laf van ons, om met zooveel mannen op hem aan te vallen. Komt wij moeten hem met rust laten. Hij heeft ons eigenlijk ook in 't geheel geen kwaad gedaan.”

De andere Roodhuiden zijn het met hun hoofdman eens en weldra trekt de heele bende af, zonder den zendeling of zijn scholieren eenigszins te hebben gedeerd.

Het is nu weer heel stil in de school.

De leerlingen gaan één voor één, zacht weer naar hun plaatsen terug en als allen zitten dankt de zendeling den Heere voor zijn genadige bewaring.

Van het schoolwerk is dien dag niet veel meer gekomen, dat kunt gij begrijpen.

De vriendelijke oude eik

door J. LENS!

Midden in het veld stond een hooge, dikke eik. Die eik had al héél, héél lang geleefd. Zijn stam was dik geworden, en hij strekte zijn takken wijd uit. Want hoe wijder hij die uit stak, zooveel te meer ving hij op van de heerlijke, koesterende zonnestrallen.

In zijn takken waren van die kostelijke hoekjes, waar de vogels hun nestje konden maken. Als je de plekjes niet wist, je zou ze zeker niet vinden, zóó goed waren ze verborgen.

Aan zijn voet, waar knoestige wortels uit den stam kwamen, was hij omgeven door mos. En daar tusschen kwamen wat viooltjes hun kleine kopjes opsteken. Ze hielden van den ouden reus, die zoo goed was. De felle stormen ving hij voor ze op; als 't kraakte in zijn takken, was 't nog veilig aan zijn sterk staanden voet.

Hij beschutte ze tegen overmatigen regen. Als de regens uit het Noord-Westen over het veld sloegen, en de gras-halmen striemden, dan ving de eik met zijn breeden kroon de druppels op, brak de kracht van de bui, en liet het water zachtkens langs zijn bladen glijden, of nauw merkbaar sluipen langs zijn krachtigen stam.

Langzamerhand hadden de viooltjes den trouwen eik lief-gekrege, die zoo goed voor hen zorgde.

Als de zon wegging, heel, heel ver in het wijde veld, en de duisternis van de andere zijde kwam aansluipen, dan nijgden ze rustig hun kopjes, en sliepen. En de groote, zware eik stond daar, stevig geworteld, breed en zwaar, en hij keek met welgevallen naar die heele, heele kleintjes aan zijn voet.

Tot het najaar kwam, en de stormen niet ophielden aan zijn breede kruin te schudden.

De viooltjes beefden, wanneer ze zagen, hoe zwaar hun oude makker het te verduren had.

Daar bleef het niet bij.

Als de zon wegging, daar ginds, ver weg in het veld, en zich te slapen neigde in de mooie wolkengrot, dan werd het koud. De viooltjes kropen saam; de mooie, driekleurige kopjes gesloten, treurig naar omlaag hangend. Ze hadden het zoo vreeselijk koud.

Eerst, toen ze de maan en de sterren zagen, tusschen de bladen van den eik door, dachten ze, dat die wel warmte zouden geven, net als hun moeder, de zon.

Ze vergisten zich.

Want juist als de maan zoo helder scheen, dat je ver over de vlakke kon zien, dan kwam er uit het Noorden een ijzige man aan. Die liep maar te blazen, te blazen vlak langs den grond; en dan rilden ze en beefden op hun teere stengeltjes, en waren bang dat ze sterven zouden, want ze werden koud tot aan hun hartje toe, dat anders in de worteltjes welbewaard in den grond zat.

Wat moesten ze doen?

Ze dachten weer aan den eik. Die had ze in de warme, lange zomerdagen zooveel vriendschap bewezen. Zou hij nu geen raad weten?

En ze klaagden hun nood.

„Ach, goede beste eik, kunt je ons nu ook niet helpen tegen de kou, zooals je ons beschut hebt tegen de zon?”

De eik kreunde, want hij had er óók pijn van, dat de zon niet meer scheen.

„Wat wil jullie, kleintjes?” vroeg hij met zijn vriendelijke, oude stem. „Ik je helpen? Ik krijg zeli het te koud, en uit mijn wortels stijgt de warmte bijna niet meer op. Maar ik zal zien, hoor!”

En hij ging staan denken, héél, héél stil.

Er was haast geen wind. Maar wel was het November-achtig vochtig. Zonder dat het regende, waren de takken en de stam nat.

Zelfs dropen er druppels van de bladen af; die waren óók koud, als ze op den grond vielen. En de zon zag je haast niet. Heel ver kon je niet meer rondkijken; soms konden ze zelfs de kroon niet meer onderscheiden.